

Kurt & Jens Kristian

Den nye dreng på vejen

Første bind i serien om
Kurt & Jens Kristian

Første bind i en række letlæselige, illustrerede bøger, lix 25, om Kurt & Jens Kristian, som i løbet af bøgerne kommer ud for alt det, som rigtige drenge skal komme ud for.

Der sker en hurtig udvikling af venskabet mellem drengene, som oplever næsten det hele sammen. Kurt er enebarn i en kernefamilie, Jens Kristian enebarn sammen med sin fraskilte mor. Kurts mor er deltidsansat, men også hjemmegående. Jens Kristians mor er pædagog. Kurt er en ordentlig dreng med okay manerer, Jens Kristian lidt mere vild.

Temaer:

Venskab, familie, små ulykker, børnehave, konkurrence, store piger, hund og kat, leg m.fl. Gode temaer at snakke om - hvis man har de lyster.

Bøgerne er egnede til højtlesning i skolens yngre klasser og som frilæsningsbog for svage læsere i overbygningen. Humor, vovemod skinner igennem.

'Le Petit Nicolas' af Goscinny er en af flere inspirationskilder.

Oprindeligt blev historierne brugt som godnathistorier for mine egne børn, da de var små (3-6 år). Det er dem, der har foreslået mig at skrive historierne ned.

Tak, Sara & Simon!

Kapitel

Onsdag

En dag, faktisk en helt almindelig dag, måske var det en onsdag, flyttede en mor og hendes søn ind i det hvide hus lidt længere henne ad vejen. I nummer 33.

Kurt var i gang med at slå sin egen rekord i at springe over hækken ind til naboen, da den store kassevogn kom forbi. Den stoppede henne ved det hvide hus.

Han manglede faktisk kun 5 gange for at blive verdensmester igen. Sidste gang han blev det, var i går. Men sådan er det jo, når man selv kan bestemme. Og ingen konkurrence får.

Efter sejrsceremonien rettede han lidt på hækken, så de fleste grene, der var blevet bøjet, sad nogenlunde som de andre.

Han kaldte på sin mor. Hun havde fri fra arbejde og gik og klippede hæk i den anden ende af haven.

- Mor, der er en kæmpe trucker, der holder henne ved det der hvide hus. Nummer 33, ved du nok.

- Okay! sagde Kurts mor og lød meget overrasket, lige som hun plejede at gøre, når Kurt kom med en nyhed. - Det må vi hellere få undersøgt.

- Kan det måske være nogen nye nogen, der skal bo der?

- Jaah, det lyder da rimeligt nok.

- Vil du så med hen og se?

Det ville hans mor godt, hun skulle lige have vasket hoved og arme rene for alle de der småblade fra hækken. Det var jo også varmt, så hun svedte lidt meget. Men efter cirka ti minutter var hun klar. Og duftede godt.

Kapitel

Onsdag

Da de kom hen til den store trucker, kom en stol gående på fortovet. Det vil sige, det så det ud til. Stolen blev båret af en dreng på cirka Kurts størrelse.

- Du kan da spørge, om du skal hjælpe, sagde Kurts mor. Kurt så op på hende, smilede og nikkede.

- Hej, sagde han til drengen med stolen.

Drengen satte stolen ned. Han var lidt rød i hovedet.

Hans hår var også rødt.

- Hej, sagde han og smilede over hele hovedet. - Jeg hedder Jens Kristian, Fischer til efternavn. Vi er ved at flytte ind her, mig og min mor, sagde han og pegede mod huset, hvor en kvinde med kort hår og briller lige nu kom ud ad fordøren.

- Hej, jeg hedder Kurt. Det er min mor, hun hedder Olsen til efternavn, sagde Kurt og pegede hen på sin mor,

der var ved at give hånd til Jens Kristians mor. – Og der gør jeg også. Min far hedder også Olsen, men Børge til fornavn. Og forresten hedder min mor Bente. Jens Kristian rynkede panden og trak det ene øjenbryn op.

- Det lyder som om I er mange. Men I er da vist kun tre...

- Ja, og så min hund. Den hedder Buster.

Det så ud på Jens Kristian som om han spekulerede på at sige noget, men så smilede han.

- Er Buster en stor hund?

- Naj, da! Den er helt almindelig. Det er en sort labrador.

- Jeg elsker sgu så'n no'n, sagde Jens Kristian og gned sig i hænderne.

- Skal jeg hjælpe dig med at løfte den der? Kurt nikkede mod lænestolen. - Den ser tung ud!

Drengen, Jens Kristian, så på stolen, kløede sig lidt i det røde hår. - Jaeh, det er sgu en rigtig god ide. Han pegede på stolens ryglæn. - Så kan du tage den der, så tager jeg den her, i benene altså.

Og det gjorde de så.

[Billeder af lastbil, højdespring over hæk, hækkeklipping, lænestol der kommer gående, personerne]

Kapitel

Onsdag

Det tog resten af eftermiddagen at få alle tingene ind i huset. Kurt og hans mor hjalp hele tiden. Til sidst var bilen tom og huset næsten fyldt med møbler og flyttekasser.

Kurts mor inviterede Jens Kristian og hans mor på aftensmad. Og Jens Kristian og Kurt måtte bestemme, om de ville have frikadeller med brun sovs, kartofler og rødkål *eller* lasagne og salat. Kurt lod Jens Kristian bestemme.

Det blev frikadeller. Jens Kristians mor, som hed Anne Birgitte, forklarede, at de efter skilsmissen havde levet af pizza og andre færdigretter. Det var lang tid siden, der havde været rigtig dansk mad på menuen. Kurts far, Olsen, som hed Gunnar til fornavn, var ikke kommet hjem endnu. Han var til hundetræning med deres hund.

- Skilsmisse? Kurt så fra Jens Kristian hen på Anne Birgitte og så på sin mor, som smilede lidt skævt, som når hun ikke var glad for at svare. - Hvad er skilsmisse?

- Vi er skilt fra min far, svarede Jens Kristian. - Min far er alkoholiker... Han så på sin mor. - Ikke også, mor?

- Jo, det er sådan, det er. Hans mor smilede skævt. Ligesom Kurts mor for lidt siden.

Nu så Kurt igen rundt på dem.

- Alkoholiker, hvad er det?

En bil kom ind i garagen, kunne de høre.

- Det er far, sagde Kurt, og Buster. Han så over på Jens Kristians mor og forklarede: - Vi har næsten lige fået hund. Det er en labrador. Sådan en slags, siger far. Kom, Jens Kristian. Drengene rejste sig, Jens Kristian sagde tak for mad.

[Billeder af møbler og flyttekasser, spisebord med de fire rundt om og frikadeller på, Kurts far, deres hund]

Kapitel

Onsdag

- Så, så, sagde Kurts far til hunden på bagsædet. Den hoppede op ad bagruden, mens de to drenge kiggede ind. – Ja, den er ikke helt trænet til at være afslappet endnu. Han gav Jens Kristian hånden. – Godav, hvem er du så?

- Det er Jens Kristian, svarede Kurt. – De er flyttet ind i nummer 33.

- Hold da op! Okay! Jamen så velkommen til vejen.

Det hvide hus, ikk'?

Jens Kristian nikkede.

- Har I spist? Drengene nikkede. Den lille hund hoppede hele tiden op ad vinduet i bilen.

- Nå, jamen så kan I jo lege lidt med Buster omme i haven. Men kun i haven, altså! Han åbnede for Buster og gav den hundesnor på. De måtte først slippe den løs omme i haven.

Og det gjorde de så. Buster nærmest fes rundt, så glad var den for frihed og græsplæne. Drengene løb efter den, den flygtede, lagde sig ned med poterne ud til siden, indtil de kom næsten helt hen til, så flygtede den igen. Så fandt Kurt ud af at trille sin plasticbold hen til den. Han mente, at den havde fodboldben. Det havde den nu ikke, men den kunne åbenbart godt lide bolden, for den begyndte at angribe den og bide i den. Det var dog lidt svært med den lille mund at få ordentligt fat. Men det så sjovt ud. Den sagde *grrrr*, når den angreb bolden.

Det bedste var at lade sig falde, så kom Buster hen og slikkede dem i hovedet. Det kildede.

De sad og pustede lidt. Slappede af. Buster lå med sin lille tunge ud af munden. Kurt havde været inde efter

noget saftvand. Han havde også taget vand med til Buster. Og så havde han da også lige fyldt 8 vandballoner og sin *monstersoaker*.

- Det er den største vandsprøjter af dem alle, forklarede han Jens Kristian, som studerede den nøje.

- Tror du Buster bliver sur, hvis han lige får et sprøjt, spurgte Jens Kristian. Han drak det sidste af saftvandet.

- Næh, jeg tror da han er en vandhund.

- Okay! Jens Kristian rejste sig op og sigtede. Buster lagde sig ned som om den vidste hvad der skulle ske. Parat til at undvige. Det nåede den ikke og den fik et ordentligt sprøjt lige på munden. Så rystede den på hovedet for at komme af med det. Så fik den lige et sprøjt mere, og så løb Jens Kristian, for den sprang henimod ham, ville helt sikkert tage soakeren fra ham. Den jagtede ham rundt i haven og gøede som om den råbte: - Nu har jeg dig, nu har jeg dig. Da Jens Kristian med Buster i hælene kom om til Kurt igen, havde han ikke lige regnet med, at han ville få en vandballon lige i nakken. Men det fik han. *PLASK*, sagde det.

- Nøj, det skal du få betalt, råbte Jens Kristian og sigtede på Kurt. Men Kurt havde allerede kastet den anden vandballon, som denne gang ramte på skulderen.

Efter en lille times leg med hinanden, vand, løb rundt i haven, boldspil og det hele sad de våde og glade i græsset henne ved legestativet. Buster var lige ved at spise en vandballon, men Kurt fik ballonen fra den. Hunde har ikke godt af sådan noget ballongummi, de kan få det galt i halsen. I stedet begyndte den at gnaske på soakeren. Det var heller ikke så godt.

- Så JK, kaldte Jens Kristians mor, - så går vi hjemad. Sig lige ordentligt farvel. Og det gjorde de alle sammen, sagde ordentligt farvel.

- I morgen skal vi lege højdespring. Kommer du herhen, JK? Kurt mente nok, at han godt kunne kalde Jens Kristian for JK, når hans mor også gjorde det.

- Jepper, mand! sagde Jens Kristian.

Kapitel

Torsdag

- Mor, ved du godt, at vi har bestemt, at vi skal lege højdespring med Buster i dag, fortalte Kurt sin mor på vej hjem fra børnehaven. Hans mor og Buster havde hentet ham og Jens Kristian, og de gik roligt over den store gade og hen imod stien, som førte om til deres hus. – Ikke også, Buster, sagde han ned mod den.

- Vuff, sagde Buster.

Da de kom forbi legepladsen, gik der to mænd derhenne med nogle skovle. Det så sjovt ud. Den ene smed jord hen mod den anden. Og så tog den anden også sin skovl og smed jorden tilbage. Ved siden af dem holdt der en lille traktor, som også havde en skovl. Men den gjorde ingenting, der skulle jo en mand til at styre den.

Der skulle snart komme en helt ny legeplads. Til alle børnene i alle husene, der lå omkring den. Sikkert også for andre, forklarede Kurts mor. Hun kaldte på mændene, som kom hen og hilste pænt på dem.

- Ved I, hvornår børnene kan bruge pladsen igen? spurgte hun.

De to mænd smilede meget til hende. Den store af dem kiggede over på den lille, som ikke svarede sådan helt med det samme. Da han så endelig åbnede munden, kom han til at hoste. Så sagde han undskyld. Det var lidt underligt at sige undskyld for.

- Vi skal lige have ordnet hele området. Så stiller vi de gynger, rutsjebane og karrusel op. Sandkassen bliver fjernet.

- Hvorfor, kommer der så ikke sandkasse? spurgte Jens Kristian.

- Nej, dem der bestemmer, synes at der bliver tisset af dyrene i den. Især af kattene.

- Det er ulækkert, sagde Kurt. – Og de skider også. Jeg kan godt huske, at jeg fik noget på fingrene.

- Det var da godt, du ikke smagte på det, sagde den store mand og grinede højt. Så så han på Kurts mor og holdt op med at grine. – I kunne nok tænke jer en sodavand, hva’? Til at skylle efter med, fortsatte han så, efter at begge drenge havde lavet brækøvelser, som om de ville se, hvem der kunne lave det bedste ADDDRRR. Han gik hen til traktoren og tog en flaske gul sodavand frem. – I bliver nødt til at deles om den. Hvem skal have den første tår? spurgte han og knappede op med en lommekniv. Den lille mand og Kurts mor fulgte med i det hele.

- Det skal Jens Kristian, han er min bedste ven. Jens Kristian smilede over hele ansigtet og tog imod sodavanden, som den store mand rakte ham.

Sodavanden gjorde godt. Det var med appelsinsmag. Buster smagte også lidt. Manden sagde, det var en SQUASH og så viste han dem bogstaverne S Q U A S H ... Squash.

- Squash, gentog Jens Kristian. - Sådan nogle skal vi have i vores drivhus, sagde han så.

- Skal I have sådan nogle i jeres drivhus? spurgte den lille af mændene. Han så ud som om han havde slugt noget forkert. Men før han kunne sige mere, sagde Kurts mor, at der jo også var sådan en slags agurker eller lange græskar, der hed squash.

- Okay, sagde den lille mand, men han så stadig ud, som om han havde slugt noget forkert.

- Det ved du da godt, sagde den store. – Squash.

Drengene så op på Kurts mor. Hun gjorde store øjne og formede munden som om hun ville sige SQUASH.

Mændene mente ikke, at legepladsen kunne bruges i lang tid. Der skulle jo sås græs, efter at alle legeredskaber var sat op. Og en græsplæne tager lang tid om at blive god nok til at lege på. Kurt syntes da, at de jo bare kunne gå helt forsigtigt fra det ene legeredskab til det andet. Og det sand der lå ved alle redskaberne kunne jo godt klare at de gik der.

- Ja ja, sagde den store mand. – Nå, vi skal videre i programmet. Kan I have en god dag. Det var hyggeligt at hilse på jer. De smilede begge to. De tog begge hatten af og bøjede hovederne en lille smule for Kurts mor. – Farvel frue!

Fruen, som jo var Kurts mor, sagde også farvel og fik lige drengene til at takke for sodavanden.

- Vuff, sagde Buster.

Jens Kristian blev og spiste en leverpostejmad med agurk og med saftvand til. Bagefter fik de love til at gå en lille tur med Buster. De måtte godt gå hen på sportspladsen, som lå lige henne om hjørnet lige efter Jens Kristians hus. De kunne tage bolden med.

De skiftedes til at holde Busters snor. Nogle gange løb de lidt, så holdt de og stod pænt, så skulle Buster også stå pænt ved siden af dem. Det plejede Kurts far at få den til. Det virkede ikke helt så godt, den var jo kun en lille hund og gik stadigvæk i hundeskole.

Da de kom hen på sportspladsen, begyndte Buster pludselig at hive i snoren og gø helt vildt.

- Du må hellere tage snoren, sagde Jens Kristian, som holdt den, medens den trak helt vildt.

- Ja, det er nok bedst. Kurt syntes det var lidt underligt, at den opførte sig sådan, bare fordi de var kommet hen på sportspladsen.

Og så, lige da Kurt skulle tage hundesnoren, rev Buster den ud af hånden på ham og drønedede af sted med

snoren dansende bagved. Den løb lige hen imod et af de to små skure, hvor fodboldspillerne kunne sidde.

Drengen løb efter og kaldte og råbte på den.

Da den nåede hen til det lille skur, stoppede den op og stod og gøede ind i skuret. Da drengene kom derhen, fandt de ud af hvad der var galt. Inde i hjørnet sad der en kat med en død fugl, og det var den, som Buster gøede ad. Katten stod med en helt rund ryg og halen i vejret og hvæsedde. Buster så ud som om den havde lyst til at buse lige ind i katten. Men Kurt tog fat i snoren og trak den væk.

- Måske synes Buster ikke, at den kat skal spise fugle. Synes du vel, Buster, sagde Kurt og klappede den let på hovedet. Buster sagde ikke noget, den slikkede ham bare lidt på hånden.

- Min mor siger, at hunde og katte er fjender. Så gik de hjemad.

Kapitel

De gik hen i Jens Kristians have. Hans mor var ikke kommet hjem endnu. Buster var med og opførte sig pænt.

Den tænkte nok stadigvæk på den dumme kat. Og den stakkels fugl.

Jens Kristian lavede en kande saftevand og lagde låg på. For at de 'skide' hvepse ikke skulle drikke det.

- Jeg finder lige en kost, så lærer vi den at springe højdespring nu, sagde han så. Han gik ud i redskabsskuret efter det. Buster kom hen til ham og begyndte at bide i det. Det var ikke lige meningen.

- Holder du lige den anden ende, sagde han til Kurt. De løftede kosten lidt, så det ikke var så svært for Buster i starten.

- Kom så, Buster, lokkede Kurt. - Kom så! Han viste med den højre hånd, hvordan den skulle komme over. Buster gik hen til Kurt og slikkede ham på hånden.

- Det går slet ikke, Kurt! Jeg viser ham lige hvordan. Jens Kristian hentede to stykker brænde, lagde dem lidt fra hinanden. Så lagde han kosten ovenpå. Og så havde de et højdespringsstativ.

- Du springer først, Kurt!

Det gjorde Kurt så. Han var jo verdensmester flere gange hjemme i sin egen have. Han gjorde sig stor umage og lavede et flot spring over kosten. Jens Kristian klap-pede.

- Nu er det min tur, og så gik Jens Kristian hen og stod parat til at hoppe over baglæns. Det gik ikke helt så godt,

og han landede på numsen. Kurt kunne ikke lade være med at grine, men spurgte høfligt, om det gjorde ondt.

- Ikke så meget svarede Jens Kristian, det var mere chokket.

De gentog nogle gange, og Buster gøede, som om den ville sige 'bravo!'.

- Vuff! sagde den.

Så fik Kurt en ny ide. Han tog fat om Busters mave og løftede den over kosteskafte. Og så løftede han den tilbage igen. Frem og tilbage nogle gange. Så sprang han over med den et par gange og satte den ned, da han blev forpustet.

- Vi skal vist have lide saftevand, sagde Jens Kristian.

- Ja, tak!

Mens de alle tre drak, Buster drak vand fra en plastic-skål, diskuterede de, hvordan situationen så ud fra Busters side. De blev enige om, at der måtte andre midler til. Den gad simpelthen ikke. Så var det, at Jens Kristian kom på en genial ide: Lokkemad!!!

- Hvad er Busters yndlingsmad?

- Helt sikkert frikadeller, svarede Kurt. – Han får altid to frikadeller, når vi får det til aftensmad. Han ææælsker det. Ikke også Buster? Men han skal også have hundekiks og masser af vand.

Buster nikkede ikke, men den var sikkert enig.

De havde ikke nogen frikadeller, men de havde lige fået stegt flæsk, og der lå tre stykker på en tallerken i køleskabet.

- Det er lige så godt, mente Kurt. Han tog et stykke og førte det hen forbi Busters snude. Den snappede straks efter det, men Kurt nåede at trække det væk. Så gøede den. Det syntes den ikke, han kunne være bekendt.

De gik hen til kosten, som stadigvæk lå oven på brændestykkerne. Kurt hoppede over på den anden side, det gjorde Jens Kristian også. Så rakte Kurt det stegte flæsk hen mod Buster lige nøjagtig så den ikke kunne nå det inden over stangen. Den kiggede først på Jens Kristian, så på Kurt, så på stangen, og så gik den rundt om og hen til Kurt, som helt glemte at fjerne flæsket, og så snappede Buster det da bare ud af hans hånd. Jens Kristian grinede højt. Det gjorde Kurt også. Buster sagde bare vuff og gnaskede flæsket i sig. Det gik hurtigt. Jens Kristian havde ikke lige nogen hundekiks. Så hentede Kurt nogle derhjemme.

Resten af eftermiddagen hyggede de, drak saftvand og spillede lidt fodbold.

Det var Buster mester til.

Kapitel

Fredag

Fredag var en god dag. Fordi der kom weekenden. Masser af tid til at lege. Helt fra om morgenen. Altså næste dag, om lørdagen.

De havde fået lov til at gå hjem sammen uden at blive hentet. - Men husk nu, det skal være den lige vej, havde Kurts mor sagt. Hun havde også fri fra arbejde i dag. Og hun havde sagt, at de kunne komme og spise lidt frokost hos Kurt. Jens Kristians mor ville også komme. For om fredagen fik hun fri fra arbejde allerede kl. 14.

Men de skulle jo først være der kl. 14, og nu var klokken kun 13, så de havde god tid. Derfor stoppede de ved legepladsen. Den var jo fin. Græsset var grønt, men der var stadigvæk afspærret med sådan et plasticbånd, der var rødt og hvidt.

- Det er da lidt mærkeligt, at vi ikke må komme ind, når græsset allerede er der, sagde Jens Kristian.

Kurt var enig.

- Vi kan da godt prøve at gyngede lidt. Jeg har prøvet at gyngede med sådan nogle bildæk. Vi havde det omme i børnehaven, men så kom der plasticsæder på.

- Det har jeg også, sagde Jens Kristian. Og så kan man sidde med røven i hullet, det ser sjovt ud. Bare man så ikke falder ned så man sidder fast.

- Nej, men vi skal jo bare passe på. Kurt var klar til at gøre noget, de ikke måtte. Legepladsen var så fin og ny og stod bare der og sagde: - Kom nu, og brug mig! Man kan sådan set godt sige, at den lokkede. Lige som de havde prøvet med flæsket, da Buster skulle hoppe over kosteskafet.

Men en gyngende kan jo ikke lokke lige som et menneske. De kunne bare slet ikke lade være med at gå derind. Selvom det var forkert.

Kapitel

- Det er godt nok fine gyngere. Prøv at se, jeg sidder helt nede i huller, sagde Kurt. Men det var ikke så let at komme i gang. – Gider du ikke godt at skubbe mig?

Jens Kristian skubbede så meget han kunne og Kurt grinede, det var underligt at sidde sådan helt nede i bil-dækket. Og han kom virkelig højt op, syntes han. Det kildede i maven. Så hørte de lige pludselig en hund gø tæt på, og de vendte sig om for at se i lydets retning, det vil sige, Kurt kunne jo ikke rigtigt vende sig, men det kunne

Jens Kristian. Det, som Jens Kristian ikke lige kunne se, var, at Kurt gyngede baglæns lige ind i ham. BUMP! sagde det, og så faldt Jens Kristian bagover lige så lang han var. Han satte sig op, rystede hovedet og sagde: - Hovsa!

Kurt møvede sig op fra gyngedækket og gik om til sin gode ven og spurgte: - Hvad skete der, JK?

- Ja, det er et godt spørgsmål, svarede Jens Kristian. - Nå, det var værre end det ser ud. Nu er det min tur til at blive skubbet. Han så helt glad ud.

- Men nu skal du ikke lige vende dig om, vel? Det går bare galt så, advarede Jens Kristian.

- Nej nej, så falder jeg bare på numsen, svarede Kurt.

- NUMSEN! Kalder du den det! Min hedder røven.

- Okay, så røven da.

- Okay, det er jo hip som hap hvad den hedder, den skal jo bruges til det samme...

- Jep, til at sidde på, JK.

JK satte sig og skubbede røven ned i dækket.

- Så, nu skal du skubbe, Kurt!

Og Kurt begyndte at skubbe. Først lidt, og så lidt mere, så LIDT mere og til sidst meget mere. Det skulle han måske ikke have gjort, for Kurt røg lige igennem dækket og havnede med sin røv i sandet. Den slæbte lidt frem og

tilbage. Sss sss sss, sagde det. Så stod det stille, dækket med en lille dreng i. Han hang med *røven i vandskorpen*, som Kurts far engang havde sagt. Men det her var jo mere 'sandskorpen'. Men sjovt så det ud. Kurt kunne ikke lade være med at grine.

- Hvad skete der lige? spurgte han.

- Ja, det er et godt spørgsmål!

De fortalte ikke hvad der var sket, for man måtte jo ikke bruge legepladsen endnu. Jens Kristians korte bukser var godt nok lidt gule, sandgule bagpå. Kurt havde børstet det meste af, men farven var der stadigvæk.

- Nå, I har nok leget godt i børnehaven i dag!?! Kurts mor grinede lidt, da hun så bukserne bagpå. – Vi går ud i haven og venter på de andre. Anne Birgitte er her lige om et øjeblik. I kan starte med at give Buster lidt frisk vand.

Buster lå ude i haven ovre i skyggen ved det store træ og gnavede i et stykke træ. Den kom drønende, da de kaldte og slikkede dem på hænderne. Det kildede. Så kom Kurts mor ud med et glas saftvand til dem hver.

Og så sad de og drak lidt, de tre gode venner. Kurts mor kom også ud med en kop te. Og så var de fire gode venner, der sad og drak. Og ingen sagde noget.

Det var en god dag.

Kurts mor og Jens Kristians mor hjalp hinanden med at rydde af havebordet og sætte ting i opvaskemaskinen. Jens Kristian og Kurt hjalp så godt de kunne. Kurts far var allerede taget af sted på hundeskole sammen med Buster. Drengene havde spurgt om de ikke nok måtte komme med. Så havde Kurts far grinet og sagt, at så kunne Buster ikke koncentrere sig om de der øvelser, den skulle gøre hver gang.

Kurt spurgte om de kunne få den til at springe over noget, for eksempel et kosteskift.

- Ja da, svarede Kurts far. – Det gør vi næsten hver gang. Det klarer den fint. Den er dygtig, sagde han og klappede den. Buster så bare glad ud.

- Filen ralleme, sagde Jens Kristian så. Drengene så på hinanden og kløede sig lidt i håret.

De vinkede farvel til Buster og Hr. Olsen. Da de kom om i haven igen, sad deres mødre i skyggen på terrassen og snakkede.

- Hej, er I der igen, måtte I ikke komme med til hundetræning? spurgte Kurts mor.

- Nej, sagde drengene i kor.

- Nå, det var ærgerligt for jer, kom det fra Anne Birgitte, - så må I hellere få til en is. Hun gav dem tyve kroner. Det var til en stor vaffelis til dem hver.

- Nøj, sagde Kurts mor, - hvad siger man så?

- Tak, sagde drengene i kor.

Så tog de deres sandaler på og gik ud på stien om til bageren. Det var den anden vej end når de skulle i børnehaven. Og der var lidt længere. Der var høje hække til begge sider, så lidt skygge var der da. Nogle af hækkene var ikke klippet endnu, men så havde de en dejlig duft, fordi der var blomster på. Og det lød næsten som om hækken summede, så mange bier var i gang med at finde mad.

- Jeg var bange for bier, men så sagde min mor og far, at det var mest hvepsene, man skulle være bange for. For de stak mest hårdt.

- Ja, det er vist rigtigt nok, men jeg tror nu, det gør ondt alligevel, hvis de stikker.

- Måske, sagde Kurt. De dukkede sig og gik under en gren, der hang hele vejen ind over stien.

Bagerkonen tog smilende imod dem, da de kom ind. Hun var i gang med at flytte rundt på nogle ting, men gik over og vaskede sine hænder ved håndvasken ovre i hjørnet.

- Og hvad kan jeg så gøre for sådan et par fine herrer?
- Vi er da godt nok ikke *herrer*, sagde Jens Kristian.
- Okay, hvad er I så?
- Vi er fine *drenge*, grinede Kurt.
- Og vi vil gerne købe to is, sagde Jens Kristian alvorligt.

- Og hvilke is skal jeg så sælge jer, fine drenge.
De købte hver en vaffelis med en stor kugle og med gulf ovenpå. Der var lige penge nok. Kurt fik med jordbærsmag og Jens Kristian med chokoladesmag.

Kurt gik først ud og holdt døren for Jens Kristian, som bukkede og sagde tak. Så grinede Kurt og gav slip på døren. Men Kurt var ikke helt ude, så døren skubbede lidt til ham, og isen faldt ned på fortovet. Der blev helt stille et øjeblik.

- Filens også, kom det så meget højt fra ham. – Filen ralleme! Han tog det meste af den smadrede vaffelis og smed det i skraldespanden, som hang lige den for døren. Så gik han ind til bagerkonen og spurgte om han ikke lige måtte få nogle servietter, fordi han havde tabt sin is.

Bagerkonen kiggede på ham og holdt hovedet på skrå, sådan som Kurts mor gjorde, hvis hun syntes det var synd for ham.

- Ved du hvad, ja hvad hedder du egentlig? Kurt kender jeg jo, men dig har jeg ikke set før. Jeg hedder fru Kristiansen, sagde hun og rakte hånden over mod ham. Men tog den så til sig igen, da hun så hans klistrede hånd. – Kom her, vi går lige over til håndvasken.

- Nå, hvad hedder du så?

- Jens Kristian, og vi er lige flyttet hertil, mig og min mor.

- Goddag, Jens Kristian, og velkommen til vores lille by. Her skal I nok få det godt. Vi tager godt imod alle de nye. Hun smilede over hele hovedet. – Og du skal da ikke gå herfra uden en is. Du er en god dreng og har hjulpet med at tørre op efter dig..., så her får du lige en ny. Kan du rigtig godt lide guf? Han nikkede. – Så får du også lige en ordentlig dyne guf. Værsgo'.

- Mange tak, sagde han og var allerede på vej hen mod døren.

- Men pas nu lidt på den dør, ikk'! Og hils derhjemme, I to fine drenge! Hun stod og så efter dem. Så rystede hun lidt på hovedet og smilte og gik så i gang med at flytte mere rundt på tingene. De *fine* drenge vinkede og gik glade og tilfredse hjemad.

Da de kom hjem til Kurt var det ved at være sent på eftermiddagen, og JK og hans mor skulle besøge hans tante. Hun boede lidt væk og de skulle være der klokken 19 til aftensmad. Hans kusine kom også.

- Men i morgen skal vi spille fodbold, ikk'!? sagde Kurt, da de sagde farvel. – Husk det nu, JK!

Træneren havde lige ringet og bedt Kurt om at finde en kammerat, som ville spille om lørdagen. De manglede mindst to.

- Jepper, sagde JK.

Kapitel

Lørdag

Kurt sov længe om lørdagen.

Han havde drømt at han blev topscorer. Og de spillede mod arvefjenderne fra Manchester City. Det var noget Hr. Olsen havde fortalt. At de to fodboldklubber fra den samme by i England, Manchester, City og United, var arvefjender. Arvefjender lød ikke rart, især ikke på den måde, hans far sagde. Arvefjender betød, forklarede

hans far ham, at man havde været fjender altid. Mange år før Kurt blev født. Faktisk i over 100 år, og det var dengang Kurts tip tip tip-oldefar levede. Vildt mange år. Kurt var jo kun fem, så for ham lød det vildt!

Kurt var den bedste på United's hold. Han skød fire mål, de to med hovedet. Han blev lidt rundtosset af hovedstødene og blev skiftet ud og fik en cola. Så kom han ind igen reddede et straffespark, for nu var han pludselig målmand. Og så vandt United altså. Han skulle lige til at modtage pokalen, da hans mor forsigtigt bankede på døren og lige så stille åbnede den.

- Vi vandt, sagde han.

- Okay, flot, spændende, er du helt vågen, Kurt?

- Jeg drømte.

De kørte af sted kl. 12, for kampen startede kl. 13. Faktisk skulle de spille to kampe. Og faktisk var Jens Kristian med, fordi der havde været tre afbud. Og når man spillede på 7-mandshold, var det ikke godt at være 6 og så 0 reserver. På vejen skulle de hente Mikkell og Jonas, som også var ny. Så skulle resten af sandkasseholdet køre med deres træner, Ole. Han havde bestemt, at de lige skulle træne lidt før kampene, så de var i god til. Der var jo to nye på holdet i dag.

Da de kom om til fodboldbanen, gik Kurts far hen på en bænk ved siden af. Det var trænerbænken, sagde Ole. Kurts far trak Ole helt hen til sig og sagde noget til Ole, så lavt, så drengene ikke kunne høre det.

Den første til at sparke var JK. Jens Kristian havde jo sparket til bolde før. Men de her bolde af læder var godt nok anderledes end dem af plastic. De var hårde og lidt tungere. Ole forklarede ham, at det var en rigtig professionel børnebold, de spillede med. Nummer 3. Der stod S-E-L-E-C-T på den.

- Men du skal bare ramme mellem de der to stolper, og så ikke over målet. Jens Kristian kiggede lidt underligt på træneren, som nok troede, at JK ikke forstod. Så han gentog: - Ja, du skal altså ramme målet imellem alle tre stænger. Jens Kristian rynkede brynene og løb hen til bolden og sparkede så den røg helt op under overliggeren, så målmanden, Peter, overhovedet ikke kunne nå den. Han blev også en smule ør, da den ramte lige ned i knolden på ham. BOK, GOK! lød det. Og så trillede den i mål. Kurt klappede. JK bukkede. Træneren sagde ikke noget, men skyndte sig hen for at se om der var sket noget med Peter. Det var der ikke, han kunne bare ikke helt forstå, hvordan bolden kunne ramme, når JK skød så langt over ham. JK kunne altså godt finde ud af at sparke til en

fodbold. Og en rigtig fodbold var meget bedre end en af plastic.

- Okay, Jens Kristian, det skal du så bare gøre i kampen. Ole lagde bolden til rette for Kurt, som scorede helt ude i sidenettet. Med en tåfiser. Så klappede JK, og så bukkede Kurt.

- Prøv at ramme med foden her, foreslog Ole. – Det har jeg da også vist jer før. Han pegede på sin egen højre fod, hvor man skulle ramme. – Nu skal I bare se! Ole lagde bolden ned foran sig selv på en lille tot græs, og gik så nogle store skridt baglæns. – Ser I godt efter. Så tog han tilløb. Og så ramte han helt ved siden af. Alle drengene skreg af grin. – Dumme, åndssvage vind! Ole gav vinden skylden. – Bolden flyttede sig, så I det ikke?!

Drengene kiggede rundt på hinanden. Nogle rynkede panden, andre rystede lidt på hovedet, nogle trak skuldrene op til ørerne, nogle slog ud med armene. Og så var der ikke flere, der gjorde noget, for de var kun 8.

Så kom det andet hold ind på banen sammen med deres træner plus en mand med en fløjte. Alle drengene blev kaldt hen til midten af banen, hvor manden med fløjten ville forklare dem lidt om reglerne. Hvad man måtte, men mest hvad man *ikke* måtte. Sådan er regler jo.

- Når jeg fløjter skal I stoppe spillet, for så er der sket noget som ikke er godt. Som er imod reglerne.

- Hører I efter, drenge, sagde den anden træner til sit hold. De nikkede bare.

- Jeg så godt ham der, han lavede en tåfiser, var der en lille dreng, der sagde og pegede på Kurt. Så grinede hele det andet hold.

- Ja ja, sagde deres træner. Hør nu lige lidt efter!

- Men han scorede, råbte JK. - Og du kan nok ingen gang ramme bolden, lillemand. Det skulle JK måske ikke have sagt, for nu fløj den lille dreng frem imod ham, og hvis han ikke lige hurtigt var blevet stoppet af Ole, så var det nok endt i en slåskamp.

- Altså, vi slås ikke, især ikke når der skal spilles fodbold, sagde ham med fløjten.

Den lille dreng begyndte at græde, da hans træner besluttede, at han skulle starte som reserve. Og at han først ville blive skiftet ind i 2. halvleg.

- Husk nu at I ikke må spille, når jeg fløjter, sagde manden med fløjten. Han bestemte, sagde han, for han var nemlig dommer.

Så trak Ole drengene med lidt væk fra midten og gjorde, så de stod i en rundkreds. – Husk nu at gøre som dommeren siger. Og husk at spille bolden hen til

hinanden, og så er det vigtigste, at I skyder mål i den anden ende. Ikke der hvor Peter står. Jeg giver is til dem, der skyder mål. Ikke til dig, Peter, du står jo og kan ikke være med i den anden ende. Men hvis du laver en flot redning, så får du også en is.

- Hvorfor må jeg ikke skyde mål? spurgte Peter.

- Ja, hvorfor må han ikke det? spurgte JK.

- Fordi han skal jo stå i vores mål, sagde ham den kloge Nikolaj, og hans far var lærer. Både Michael, Martin, Mikkel og Mads nikkede og gav Nikolaj ret.

- En målmand er den vigtigste på holdet, sagde Kurt.

Ole sagde, at Kurt faktisk havde ret. Peter sagde, at han nok skulle redde dem alle.

1. halvleg

Så gik kampen i gang. Det troede manden med fløjten i hvert fald. Han så ret skuffet ud, da Mads, som skulle starte med at spille videre, ikke gjorde noget og bare kiggede på ham. Kurt kunne høre sin far grine højt ude på bænken, så højt at han fik hoste.

Så gik det op for dommeren, hvorfor Mads ikke gav bolden videre.

- Okay, sagde han, - jeg fløjter hver gang, at spillet skal sættes i gang og når I skal stoppe. Så, altså, når I står

stille og har bolden, skal I vente med at spille videre, til jeg har fløjtet. Og når I er i gang med at spille og sparke og løbe, så skal I stoppe, når jeg fløjter. Han lagde hånden på Mads' skulder. – Forstår du godt det? Det forstod Mads godt. – Okay, er I alle klar, råbte han til begge sider.

Og så stillede de op igen. Og så lød dommerens fløjte igen. Og Mads sparkede bolden lige hen på ham. Og Kurts far tog sig til maven.

Spillet var i gang og alle kom drønende henimod bolden, alle ville sparke til den. Først sparkede de bolden den ene vej og så den anden og så den ene og så den anden. De to målmænd stod og kedede sig. Og det råbte Peter til Ole. Flere gange faktisk.

Da dommeren fløjtede slut for 1. halvleg, havde ingen af holdene scoret. Der stod 0-0.

I pausen kom Kurts far med et godt råd. De skulle lade JK, når han kom til bolden, fyre den henimod de andres mål og så løbe af sted alle sammen. På den måde ville de andre blive overrasket og så måtte de se om de kunne komme først til bolden. Og så skulle de bare fyre den af!

2. halvleg

Det var den lille sure som stod klar med bolden på midten. Dommeren fløjtede, og den lille skød ud til højre, hvor der stod en af hans holdkammerater klar til at modtage den. Han skød så tilbage til den lille sure, som igen skød ud til den samme. Og så skød han igen tilbage til den lille sure.

- Hold nu op, din tosse, råbte den lille, og skød igen ud til ham. Så satte den anden sig ned og græd. Det udnyttede Kurt, som hurtigt skød bolden hen til JK, der løb lidt med den og skød så op imod de andres mål. Alle på Kurts hold drønedede af sted som vilde dyr og Michael og Martin brølede som løver. Kurt var den første der nåede bolden lidt til højre for målet. Han råbte, de skulle løbe ind foran mål. Den triste dreng og så målmand Peter var de eneste, der ikke var i straffesparksfeltet, og Kurt løb mod mål. Og så hamrede han med den bedste tåfiser i verden bolden ind mod mål. Han så i langsom bevægelse, som man nogle gange ser i tv, hvordan bolden nærmede sig målet og til sidst havde i nettet. Lidt lige som i drømmen. I stedet ramte bolden JK lige på næsen og hoppede fra JK's næse ind i målet. DER VAR SCORRET! Kurts holdkammerater hoppede rundt i vild jubel. Nogle pegede fingre ad det andet hold. Nogle på det

andet hold begyndte at græde, en skældte træneren ud og sagde, at han skulle fyres, det havde de gjort i Brøndby.

Kurt jublede ikke så meget, han gik hen og spurgte JK, om han havde det okay. JK kiggede op fra sine hænder og var helt blodig. Han havde fået en ordentlig omgang næseblod. Dommeren fløjtede og alle stod stille. Han kom hen til Kurt og Jens Kristian, tog en serviet op af lommen og sagde at Jens Kristian skulle holde den op for næsen og trykke indad. Så så han ham ind i øjnene, bad ham blinke lidt.

Dommeren råbte til Ole, som var på vej ovre fra bænken, at der skulle skiftes ud. Ole råbte til Martin at han skulle gøre sig parat.

Kurt fulgte JK over til bænken, hvor Kurts far stod. Kurts far havde fundet et par servietter frem fra sin taske, som han også havde kaffe i. Han lod ham sidde på bænken og klemme sammen om næsen og gik ind i omklædningshuset for at hente noget at vaske Jens Kristians ansigt og hænder med. En klud med koldt vand i en spand.

Kampen endte 2-2, Kurt havde scoret deres andet mål på straffespark, og alle sagde pænt *tak for kamp*, det vil sige, at den lille sure gik bare hen i omklædningshuset med

det samme. Han råbte, at han ville sige det til sin far, ham som ejede fodboldklubben. Hans træner så på Ole og trak på skuldrene, som om han ville sige *undskyld, der er ikke noget at gøre med den dreng*.

- Det er den bedste og sjoveste og mest dramatiske fodboldkamp, jeg har set i hele mit liv, sagde Kurts far, da de kørte hjemad. De andre kørte lige bag ved dem.

- Synes du godt nok det? spurgte JK snøftende.

- Helt sikkert, JK, og sikken et mål, du scorede. Fantastisk!

- Ja, lød det omme fra bagsædet fra Jonas, - og det andet hold ville have fået lige så mange tæsk.

- Ja, hvis de var kommet, sagde Kurt.

De holdt ind ved bageren begge biler. Alle fik en is for den fine kamp. Det var kun rimeligt, sagde Ole.

- Hold op, hvor er I gode, sagde bagerkonen. – I har godt nok fortjent isen i dag. – Men pas nu lige lidt på døren, Jens Kristian, ikke sandt!

JK nikkede og passede på.

Kurts far betalte for alle isene.

Mads sagde, at det var synd for den lille dreng, der var nok ikke mange, der kunne lide ham, så sur som han var.

- I STINKER, råbte Kurts far, da de havde fortalt Kurts mor om kampen og havde drukket et glas vand. Han stod klar derude i haven med vandslangen, som hans kone havde lagt for at vande det store blomsterbed. Og så pressede han enden af vandslangen, så der kom en vældig stråle. Lige hen på Kurt og Jens Kristian. –
VANDKRIG!

Så hentede Kurt sine to soakere, JK fik den største, monstersoakeren. I over ti minutter fik alt vand. Græsplænen, blomsterne, vinduerne, Buster, Hr. Olsen. Selv Kurts mor, da hun et øjeblik stak hovedet ud af terrassedøren for at kalde dem ind. De skulle jo i bad og i rent tøj, inden de skulle til housewarming. Og JK's mor havde lige ringet, at han skulle komme hjem.

Kapitel

Det var hos Anne Birgitte og JK, der skulle holdes housewarmingparty om aftenen.

- Det er sådan et party, man skal holde, når man kommer et nyt sted hen. For naboer, gode venner, familie og sådan nogen, fortalte hans mor på vejen hen til nummer

33. Buster var også inviteret med. Den gik lige så fint ved siden af hans far.

- Velkommen til, alle fire! JK's mor tog imod ved for-døren og sagde tak for gaven, som var en plante til at have stående inde i huset. Kurts mor havde set, at der manglede stueplanter. Det syntes hun i hvert fald. Anne Birgitte var meget glad for planten.

Ude i haven var der allerede kommet 5 gæster. Det var JK's kusine, Signe, hendes far, Aksel og mor Sonja, som jo var søster til Anne Birgitte, og så JK's anden moster, Bente, som havde sin nye kæreste med, som hed Helle. De sad og snakkede sammen alle sammen og hilste venligt på familien Olsen og Buster, som vel egentlig også hed Olsen til efternavn – den vidste det bare ikke.

Der var både vin og øl og sodavand, børnene måtte få 3 hver, ellers skulle de drikke vand. Det syntes JK var lidt træls, men det var bedre end til alle fødselsdagsfesterne, hvor de ikke måtte få mere end 2.

Der kom flere gæster, de fleste var naboer og så kom der også 3 fra Anne Birgittes arbejde, de var også pædagoger. En af dem var en høj mand, som blev helt rød i hovedet, da hun gav ham et knus og et kys på kinden.

Aksel var ham der skulle passe grillen, det vil sige han skulle stege kød og pølser og nogle grøntsager, der hed

auberginer og var helt blanke i kanterne. Så var de der alle, og JK's mor holdt en velkomsttale, som var meget kort, hun sagde bare, at hun og JK var så glade for at de var blevet så godt modtaget i byen og hun på sit nye arbejde. Hun takkede sin familie for at komme og hjælpe og altid være gode for dem. Her snøftede hun lidt. Men det allerbedste var, at JK havde fået en fantastisk god ven, som havde nogle fantastisk dejlige forældre. Og så snøftede hun endnu mere.

- Og en fantastisk dejlig vovse, sagde JK, - ikke også, Buster? Buster logrede med halen og sagde vuff.

Så sprak den første pølse. Onkel Aksel satte risten lidt op og vendte alle tingene. De fleste havde allerede taget salat og brød og ventede. Der var også kartoffelsalat af nye kartofler og Anne Birgittes *helt fantastiske, økologiske, italienske og bæredygtige* dressing, det vil sige: olivenolie, hvidløg, balsamico, sennep, salt og peber. Og et drys oregano.

Alle var enige om, at det var det bedste, de nogensinde havde smagt. Man kunne sagtens se, at Anne Birgitte blev glad. Hun kiggede også tit over imod ham den høje. Han hed Gunnar – lige som Kurts far.

- Hold da lige helt filen ralleme, sagde JK.

- Ja, hold da op, sikken masse mennesker, sagde Kurt.

- Hvad synes du om Signe?

- Hun ser okay sød ud, men hun siger ikke så meget.

Hvorfor ville hun ikke med? Det er da sjovt at være de-
tektiv og gå på opdagelse.

- Det er et godt spørgsmål, sagde JK.

- Måske er hun bange for når det er aften, foreslog

Kurt.

- Måske er det på grund af Buster. Hun kan godt lide
hunde.

Hverken Kurt eller JK havde ment, det var en god ide
at tage Buster med. For så kunne man ikke så godt spio-
nere andre. Og den dueede i hvert fald ikke som politi-
hund. Så den blev hjemme hos de andre. Og så tog de af
sted på opdagelse. To fine drenge – og barske spioner.

Kapitel

Lørdag

De leger kriminaldetektiver efter de har spist grillpølser. Udspionerer 3 større piger der sjipper under en gadelygte, men pigerne får øje på dem og jager dem. De bliver indhentet og fanget. Den ene pige vil have, at de skal pines. De bliver sat op ad en garage, hvor ejeren ikke er hjemme, får bind for øjnene og bliver stukket i med pinde. Til sidst trækker pigerne bukserne ned på dem og siger de har nogen små tisse mænd. Drengene bliver enige om på vejen hjem, at de da ikke har nogen små tisse mænd. Resten af aftenen bliver de henne ved Jens Kristian.

Søndag

Om formiddagen skal Kurt med sin mor og far på besøg hos farmor og farfar nede i Sønderjylland et sted. De skal først hjem efter spisetid.

Om aftenen ser Kurt tv med forældrene og skal i seng kl. halv ni. Han ligger og tænker på legepladsen og er lidt flov. Hvorfor gik det altid ud over JK? Han måtte til at passe bedre på ham.

Kapitel

Mandag

En psykiater kommer og skal tale med alle børnene i børnehaven. Hun bliver lidt forvirret over de ting hun får fortalt.

En af pigerne spiller 'røvhul' med sin single-far om aftenen. Jens K siger at de blev voldtaget af de to fra femte af. En anden dreng har mistet sin bedste ven, en undulat. En siger at fisk godt kan drukne. En lille bitte pige skal på wc. Klasselæreren stikker hovedet ind og meddeler at de skal have børstet tænder, så tandsygeplejersken kan se, at de har passet godt på dem. Så begynder flere af dem at græde.

Da hun endelig får ørenlyd, starter hun med at fortælle dem alle sammen, hvem hun er, og hvad hun skal sammen med dem. Hun får en samtale med dem alle, hvor klasselæreren er til stede. Efter samtalerne observerer hun deres lege og falder i børnehavens lille sø.

Kapitel

Mandag

På vej hjem fra børnehaven gynger de om kap. Det går galt. Kurt får et insekt i munden. Så vil de gå en tur med

hunden og prøve at fange den dumme kat. Det går galt, hunden stikker af igen.

Da de finder den, står den og snuser til en anden hund.

Kapitel

Søndag

De tjekker lige den nyanlagte græsplæne og tager en tur i gyngen - det går galt igen. Så sniger de sig til at prøve den helt nye karrusel, den man selv skal sætte i gang med den ene ben. Det går galt, så der bliver to huller i den nysåede plæne. De glatter ud med hænderne.

Kapitel

Søndag

Om eftermiddagen skal Kurt med sin mor og far på besøg hos farmor og farfar nede i Sønderjylland et sted. Om aftenen ser Kurt tv med forældrene og skal i seng kl. halv ni. Han ligger og tænker på uheldet omme på legepladsen og er lidt flov.

Kapitel

Mandag

En psykiater kommer og skal tale med alle børnene i børnehaven. Hun bliver lidt forvirret over de ting hun får fortalt.

En af pigerne spiller 'røvhul' med sin single-far om aftenen. Jens K siger at de blev voldtaget af de to fra femte af. En anden dreng har mistet sin bedste ven, en undulat. En siger at fisk godt kan drukne. En lille bitte pige skal på wc. Klasselæreren stikker hovedet ind og meddeler at de skal have børstet tænder, så tandsygeplejersken kan se, at de har passet godt på dem. Så begynder flere af dem at græde.

Da hun endelig får ørenlyd, starter hun med at fortælle dem alle sammen, hvem hun er, og hvad hun skal

sammen med dem. Hun får en samtale med dem alle, hvor klasselæreren er til stede. Efter samtalerne observerer hun deres lege og falder i børnehavens lille sø.

Kapitel

Mandag

På vej hjem fra børnehaven gynger de om kap. Det går galt. Kurt får et insekt i munden. Så vil de gå en tur med hunden og prøve at fange den dumme kat. Det går galt, hunden stikker af.

Da de finder den, står den og snuser til en anden hund.